

[Oluf Pedersen.]

20 mill. kr. Dertil kommer så de indirekte virkninger — lønningsudgifterne er jo kun ca. halvdelen af de samlede offentlige udgifter.

Når de indirekte virkninger for både stat og kommuner medregnes, kommer vi antagelig op på besparelser på ca. 75 mill. kr. som resultat af en skattelettelse på 200 mill. kr. — d. v. s. det tredobbelte af, hvad finansministeren regnede med. Dertil kommer, at de 75 mill. kr. i anden omgang også giver mulighed for ved skattenedsættelse at sænke de offentlige udgifter med en trediedel eller 25 mill. kr., således at man i løbet af få år som følge af de 200 mill. kr. i skattelettelse vil nå til en sænkning af de offentlige udgifter med 100 mill. kr. — altså op til halvdelen.

Hvis man hertil vil sige, at det er da helt umuligt, jeg svare, at det er jo sådan, at dette sneboldsystem forklarer skatternes fantastiske vækst, og det er dette systems afskaffelse, som er nødvendig, for at man kan nå til en nedgang i de offentlige udgifter, som vi alle taler om. Dette kræver streng sparsommelighed, og jeg peger på den altfor dyre statsfinansiering og på ødselhed med uproduktive udgifter; men det skal understreges, at selve systemet må ændres, og vi skal ikke låne os til en start af denne afvikling.

Statens indtægter skal tilvejebringes ved en mere forstandig og mere retfærdig kilde. Sørger man for det, vil man kunne løse selv de nuværende offentlige opgaver for halvdelen af, hvad det koster nu — men dette problem kommer vi forhåbentlig tilbage til, når vi mødes i 1956.

A. C. Normann: Den højtærede justitsminister gjorde nogle bemærkninger om antallet af færdselsulykker, hvoraf det kunne lyde, som om jeg havde støttet mig på tal, der oversteg de virkelige, og som kom til at se helt urimelige, ja, næsten groteske ud. Jeg føler trang til i den anledning at gøre opmærksom på, at det, jeg gjorde, var at henlede opmærksomheden på, at der i pressen verserede tal, som virkede skræmmende på befolkningen, og deri ligger der, det tør jeg stadigvæk sige, ingen overdrivelse. Jeg nævnte nogle eksempler og tog selv reservation overfor tallene

rigtighed. Jeg tror ikke, jeg har overdrevet noget, men jeg er glad for, at den højtærede minister her har kunnet give os de ajourførte tal; selv byggede jeg mine efterfølgende bemærkninger på de sidste statistiske opgørelser, der var til min rådighed. Det var jo af interesse at få klaret, hvordan stillingen virkelig har været; det har ministeren gjort rede for, og det er jeg glad for.

Jeg er derimod langt fra enig med den højtærede justitsminister i hans bemærkning om den lokale skiltning, og jeg forbeholder mig at vende tilbage til dette spørgsmål senere, når det efterhånden er blevet klarlagt, hvordan justitsministeriet vil praktisere de nye bestemmelser.

(Kort bemærkning).

Vagn Bro: Må jeg gøre en enkelt bemærkning til den højtærede kirkeminister med så megen frimodighed, men, som jeg synes, med lidt mindre sagtnodighed fremsatte udtalelser angående den strid, der er opstået på grundlag af udtalelsen i Kolding kirke. Forholdet er jo dette, at medens, om jeg så må sige, vi andre skændtes, har de to ansatte præster, Chr. Bartholdy og Sølling, på god kristelig vis sluttet forlig i sagen, og det er da i hvert fald et ganske godt resultat. Men der var et punkt i den højtærede ministers udtalelse om den demokratiske meningsudveksling, som jeg gerne vil gøre en bemærkning til. Ministeren satte denne meningsudveksling i relation til enevælden. Se, i enevældstiden havde man jo — det har vi forsåvidt også nu — myndige ministre, men dengang kendte man ikke nutidens form for dagblade; dengang var det ikke almindeligt, at man rejste talerstole. Om selve sagen skal jeg tillade mig at sige følgende: når pastor Chr. Bartholdy siger det, han sagde på Skamlingsbanken, var det såre rimeligt, om pastor Sølling havde protesteret f. eks. i Kolding højskoleforening eller i dagbladene derovre; det måtte være hans naturlige ret. Men jeg tror, at vi i overensstemmelse med D. L. 2—4—9 med dens forbud mod navns nævnelse står os ved ikke at tillade, at der føres politisk debat fra prædikestolene.

Så vil jeg til allersidst takke den højtærede justitsminister for hans, synes jeg, overmåde imødekomme svar.